

Arrest

nr. 223 440 van 28 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 juni 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2017 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 4 oktober 2017 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 30 oktober 2017 wordt het bevel herbevestigd, evenals op 17 november 2017, 3 januari 2018 en 31 januari 2018.

Op 9 februari 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker op 21 september 2016 in Giessen (Duitsland) werden geregistreerd in het kader van het indienen van een verzoek om internationale bescherming. In het administratief dossier bevindt zich immers een 'Eurodac' verslag van 9 februari 2018 dat de code "IT1" bevat (zie artikelen 9, lid 1 en 24, lid 4 van Verordening nr. 603/2013/EU).

Op 12 februari 2018 verklaart verzoeker zo snel mogelijk te willen vertrekken naar Duitsland.

Op 26 februari 2018 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 7 maart 2018 laten de Duitse autoriteiten weten niet in te stemmen met het overnameverzoek omdat verzoeker het Dublin-grondgebied is binnengekomen via Italië ("Eurodac IT category 2"). Duitsland heeft vervolgens een terugnameverzoek gestuurd naar Italië dat niet werd beantwoord binnen de twee maanden voorzien in artikel 22, lid 1 van de Dublin III-verordening. Bijgevolg wordt Italië verantwoordelijk voor de behandeling voor het beschermingsverzoek van verzoeker.

Op 19 maart 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

Op 11 april 2018 wordt verzoeker in vrijheid gesteld en bevolen onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 april 2018 worden de Italiaanse overheden in kennis gesteld van het gegeven dat zij niet binnen de één maand voorzien in artikel 25, lid 1 van de Dublin III-verordening hebben geantwoord zodat conform artikel 25, lid 2 van de Dublin III-verordening dit gelijkstaat met het stilzwijgend aanvaarden van het terugnameverzoek.

Op 17 mei 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf.

Op 25 september 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf en transitmigratie. Verzoeker wordt een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaart reeds lange tijd in België te blijven en door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk.

Op 26 september 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Op 1 oktober 2018 wordt het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Op 15 oktober 2018 verklaart verzoeker uitdrukkelijk vrijwillig terug te willen keren naar Italië, maar indien mogelijk wil hij naar Milaan gaan.

Verzoeker dient geen beroep in tegen de overdrachtsbeslissing van 1 oktober 2018.

Op 30 oktober 2018 wordt verzoeker overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via de luchthaven van Rome Fiumicino.

Op 16 januari 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf en transitmigratie. Verzoeker wordt een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Hij verklaart sedert 4 maanden in België te zijn. Diezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Op 17 januari 2019 wordt de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen.

Op 22 mei 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. TU.55.L2.002350/2019).

Verzoeker wordt een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde drie maanden in België te zijn, naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen en politieke problemen te hebben in Ethiopië. Hij zou reeds een verzoek tot internationale bescherming ingediend hebben in Duitsland, lijden aan een verkoudheid en geen duurzame relatie hebben in België.

Op 23 mei 2019 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Verzoeker dient hiertegen geen beroep in.

De centrumarts stelt op 24 mei 2019 een medisch attest op waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Op 27 mei 2019 wordt een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten gericht op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

Op 28 mei 2019 wordt de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen.

Via een tacit-agreement werden de Italiaanse overheden op 13 juni 2019 op de hoogte gesteld van hun verantwoordelijkheid inzake de Dublin III-verordening.

Op 17 juni 2019 verklaart verzoeker dat hij wenst terug te keren naar Italië en dat er geen reden is waarom hij dit niet zou willen. Hij ondertekent zijn verklaring.

Op 20 juni 2019 wordt het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

***“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET
BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP
OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT***

*In uitvoering van artikel 26, lid 1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.
wordt besloten dat*

de heer, die verklaart te heten,

naam : x

voornaam : x

geboortedatum : 01.01.1997

nationaliteit : Ethiopië

aliassen:

X

vastgehouden wordt te 127bis met het oog op overdracht aan **Italië** in toepassing van **Verordening 604/2013**.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië. Op 27.05.2019 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 13.06.2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene werd op 22.05.2019 gehoord door de PZ Noorderkempen en op 27.05.2019 door de sociaal assistent van het gesloten centrum. Hij verklaarde geen relatie, kinderen of familie in België of in Europa te hebben. Hij verklaarde bij zijn arrestatie verkouden te zijn. In het centrum werd hij onderzocht door een arts, die oordeelde dat betrokkene geen medische problemen heeft die een schending van artikel 3 vormen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft geen vrees om terug te keren naar Italië. Hij ondertekende op 17.06.2019 een verklaring tot vrijwillig vertrek, waarin hij noteerde: "als er een ticket is, zal ik gaan, ik zal tekenen wanneer je me een ticket toont. Er is geen reden waarom ik niet wil gaan, geef me zo snel mogelijk een ticket alstublieft". De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij niet wil terugkeren naar Ethiopië omdat hij politieke problemen heeft. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Ethiopië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016; UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018"; Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen.

Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een

dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden

overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde bij zijn arrestatie verkouden te zijn. In het centrum werd hij onderzocht door een arts, die oordeelde dat betrokkene geen medische problemen heeft die een schending van artikel 3 vormen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde geen partner, kinderen of familie in België of in Europa heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
(...)”

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een

zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 5 van de Dublin III-verordening, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2. De la violation du principe général de droit audi alteram partem et de l'article 5 du règlement Dublin III, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, et des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie

De la décision attaquée, il ressort que le requérant a été entendu par la police le 22 mai 2019 mais aussi par un assistant social du centre fermé le 27 mai 2019. Il aurait signé le 17 juin 2019 une déclaration de départ volontaire où il aurait dit : « s'il y a un ticket, j'irai, je signerai quand vous me montrerez un ticket. Il n'y a pas de raison pour laquelle je ne pourrais pas y aller, donnez-moi aussi vite que possible un ticket s'il-vous-plait (traduction libre) ». La décision querellée ne comprend cependant aucune indication sur les déclarations qu'aurait éventuellement pu faire le requérant lors de l'audition menée par l'assistant social au centre fermé au cours de laquelle il aurait dû s'exprimer sur les éventuelles craintes qu'il aurait d'être transféré en Italie. La décision attaquée ne comprend également aucune mention relative à la vulnérabilité particulière du requérant.

Interrogé par son conseil – par l'intermédiaire d'un interprète vu sa connaissance absolument insuffisante de l'anglais (tant pour s'exprimer que pour comprendre la langue) – sur les possibilités concrètes qui lui auraient été offertes afin de s'exprimer sur ses craintes en cas de transfert en Italie avant l'adoption de la décision attaquée, le requérant indique ce qui suit :

- Il précise d'abord qu'il ne pense pas qu'un tel entretien individuel ait été effectué. Il indique en effet qu'il ne pense vraiment pas qu'on l'ait interrogé sur ses craintes en cas de transfert en Italie. Il indique notamment que la communication est toujours difficile avec son assistant social (vu qu'il ne maîtrise absolument pas la langue anglaise et ne parle qu'amharique) et que lorsqu'il y a des choses importantes dont il faut discuter, l'assistant social recourt à un codétenu pour la traduction.

- Il est formel sur le fait qu'il n'a jamais été recouru à un interprète officiel pour procéder à un quelconque interrogatoire sur ses craintes en cas de transfert en Italie. A cet égard, il précise que la seule fois où on lui a posé une question sur l'Italie au centre fermé, c'était avec la présence d'un codétenu pour assurer la traduction, et pour lui annoncer qu'il y aurait bientôt un ticket pour lui pour l'Italie. A cette occasion, comprenant avant tout que cela signifierait qu'il allait être libéré – son plus grand désir actuel vu son état psychologique difficile –, il aurait dit qu'il accepterait ledit ticket, ce qui ressort effectivement du contenu de la décision attaquée.

- Vu les circonstances susmentionnées, le requérant est formel sur le fait qu'il ne lui a pas été possible de s'exprimer de manière utile et effective et de développer les raisons pour lesquelles il craint un retour vers l'Italie.

- Il ajoute qu'il n'a pas non plus été interrogé sur sa vulnérabilité particulière, en tant que victime de tortures.

Le requérant soutient qu'il n'a jamais eu la possibilité de s'exprimer de manière utile et effective sur ses craintes en cas de transfert en Italie avant l'adoption de la décision querellée. Si une telle possibilité lui avait été offerte, sans nul doute que le requérant aurait expliqué pourquoi il ne souhaitait pas être transféré en Italie, craintes qu'il a brièvement exprimées auprès de son conseil de la manière suivante :

- Il craint ne pas avoir d'endroit où dormir et d'être contraint de vivre dans la rue avec les problèmes sécuritaires que cela implique ;

- Il craint se retrouver dans une situation de pauvreté extrême qui pourrait l'empêcher de pouvoir se nourrir et d'avoir accès à l'hygiène élémentaire ;
- Il craint également ne pas recevoir l'assistance dont il a besoin en tant que victime de tortures.

Sur base des éléments susmentionnés, il y a lieu de conclure que le requérant n'a pas eu la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective son point de vue avant l'adoption de la décision attaquée.

Dans un arrêt nr. 214 701 du 4 janvier 2019 Votre Conseil avait ainsi estimé ce qui suit:

« En l'espèce, le Conseil constate que le requérant affirme ne pouvoir communiquer que dans la langue maternelle, le tigrinya. Cette affirmation est corroborée par le courrier de son « hébergeuse », qui explique notamment « (...) qu'il ne parle que Tigrinya » et qu'elle a pu communiquer avec lui « (...) via un ammi commun qui parle anglais ». Elle est également corroborée par le dossier administratif. L'agent de l'Office des étrangers qui a mené l'entretien individuel du requérant en date du 14 octobre 2018 a en effet précisé, dans le formulaire type rédigé à cette occasion, que l'intéressé parlait le tigrinya, sans mentionner la connaissance d'aucune autre langue. Cet agent a en outre cosigné le fait que l'entretien s'était déroulé sans interprète, mais en présence d'un co-détenu du centre où le requérant avait été placé en Tigriniya et en anglais.

(...)

Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.

(...)

Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucunement parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. »

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH.

Partant, force est de constater que le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et que ce faisant, la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de nature à indiquer une possible violation de l'article 3 de la CEDH » (nous soulignons).

Sur la base des éléments susmentionnés, et si ceux-ci sont confirmés à la lecture du dossier administratif, il convient de conclure que la partie adverse a donc violé :

- D'abord, le principe général de droit audi alteram partem ainsi que le droit d'être entendu tel que modalisé par l'article 5 du règlement Dublin III, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Ce faisant, la partie adverse n'a pas été en mesure de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents, de prendre sa décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée ;
- Ensuite, son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;

- Enfin, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH porte semble-t-il uniquement sur une conversation entretenue avec son assistant social, avec l'aide d'un codétenu pour procéder à la traduction, au cours de laquelle le requérant n'a pas eu la possibilité de s'exprimer sur ses craintes en cas de transfert vers l'Italie. La motivation de la décision querellée est de ce fait insuffisante et donc inadéquate en ce qu'elle ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.

3. De la violation de l'article 3 de la CEDH

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers l'Italie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Si la partie adverse avait mené une enquête appropriée et rigoureuse et avait pris en compte l'ensemble des éléments pertinents de l'affaire en cause dont elle avait ou aurait raisonnablement du avoir connaissance, elle aurait pris une décision différente vu l'existence d'un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH compte tenu de l'absence d'options d'accueil adéquates et adaptées à la vulnérabilité particulière du requérant ainsi que de l'absence d'accès à des soins médicaux et psychologiques appropriés aux personnes victimes de torture.

- La partie adverse s'est abstenue de se livrer à un examen sérieux, rigoureux et approfondi de la vulnérabilité particulière du requérant, victime de tortures

Comme exposé supra, le requérant a vécu des événements particulièrement traumatisants en Ethiopie où il a fait l'objet à plusieurs reprises de tortures et de traitements inhumains et dégradants particulièrement suite à un emprisonnement de presque deux ans. Vu l'urgence du recours introduit, il a été impossible que son état psychologique puisse être examiné par un psychiatre afin d'attester des traumatismes particuliers avant l'introduction du présent recours. Un email a cependant été envoyé au service médical du centre fermé afin que les cicatrices de tortures puissent être attestées par écrit. Un certificat médical rédigé par le Docteur E. Andric atteste en effet de nombreuses cicatrices sur le corps du requérant (pièce 2). Ces cicatrices ne sont bien sûr que la face visible des actes de tortures dont le requérant a été victime.

A cet égard, la partie adverse – qui avait pourtant été informée par le requérant de son pays d'origine – l'Ethiopie – ainsi que du fait qu'il a été confronté là-bas à des « problèmes politiques », et qui a pourtant connaissance des traitements inhumains et dégradants voire des actes de torture qui sont réservés aux opposants politiques notamment en détention (extraits de rapports en pièce 3) – ne s'est pas inquiétée de savoir si le requérant avait possiblement été maltraité ou torturé, élément qui lui aurait permis de considérer la vulnérabilité du requérant. La partie adverse ne s'est pas non plus inquiétée de savoir si le requérant avait éventuellement vécu des traitements inhumains et dégradants ou des événements traumatiques lors de son parcours jusqu'à son arrivée en Europe.

Interrogé par son conseil sur le déroulement de l'audition qui aurait eu lieu le 27 mai 2019 au centre fermé avec son assistant social, le requérant indique ne pas se souvenir que des questions lui auraient été posées sur ses craintes en cas de transfert en Italie. Il indique notamment que la communication est toujours difficile avec son assistant social (vu qu'il ne maîtrise absolument pas la langue anglaise et ne parle qu'amharique) et que lorsqu'il y a des choses importantes dont il faut discuter, l'assistant social recourt à un codétenu pour la traduction. Il est formel sur le fait qu'il n'a jamais été recouru à un interprète officiel pour procéder à un quelconque interrogatoire sur ses craintes en cas de transfert en Italie. A cet égard, il précise que la seule fois où on lui a posé une question sur l'Italie au centre fermé, c'était avec la présence d'un codétenu pour assurer la traduction, et pour lui annoncer qu'il y aurait bientôt un ticket pour lui pour l'Italie. A cette occasion, comprenant avant tout que cela signifierait qu'il allait être libéré – son plus grand désir actuel vu son état psychologique difficile –, il aurait dit qu'il accepterait ledit ticket.

Interrogé par son conseil sur le déroulement de l'audition du 22 mai 2019 par la police quant aux risques encourus en cas de renvoi en Ethiopie, le requérant indique ne pas être certain de la manière dont cet entretien s'est déroulé. Il se rappelle qu'on lui a demandé son nom et sa nationalité. Il précise qu'aucun interprète n'était présent, et que si des questions lui ont été posées sur ses craintes en cas de retour en Ethiopie, il aurait très difficilement pu y répondre et n'aurait absolument pas pu s'exprimer correctement sur ce point.

Il ressort de ce qui précède que ni lors de l'audition menée par la police, ni lors de celle menée avec son assistant social en centre fermé, le requérant n'a eu la possibilité effective d'exposer qu'il a été victime de tortures. Or, il ressort de la décision attaquée, que la partie adverse avait connaissance, d'une part, de sa nationalité (éthiopienne) et, d'autre part, qu'il avait dans son pays d'origine des « problèmes politiques ». La partie adverse, qui a pourtant connaissance du sort réservé à certains opposants politiques en détention en Ethiopie, non seulement n'a jamais permis au requérant d'être entendu de manière utile et effective avec l'assistance d'un interprète sur ce point, mais n'a également pas pris la peine de s'assurer que le requérant n'avait pas été victime de tortures ou autres traitements inhumains et dégradants dans son pays d'origine. Or, si l'opportunité lui avait été donnée, le requérant aurait notamment pu indiquer qu'il a été emprisonné en Ethiopie durant presque deux ans parce que le gouvernement le suspecte d'être associé à un parti politique d'opposition, l'Abergnoch Ginbot 7, et qu'il a fait l'objet durant cette période de détention de tortures et de traitements inhumains et dégradants (les déclarations du requérant correspondent par ailleurs aux informations établies dans de nombreux rapports internationaux indépendants, voir pièce 3). Ce faisant, la partie adverse aurait pu constater la vulnérabilité particulière du requérant, élément devant être pris en considération dans le cadre d'une procédure de transfert vers l'Etat-membre responsable.

En se contentant de conclure à l'absence de « vulnérabilité » du requérant sur base de deux interrogatoires menés sans que le requérant n'ait eu la possibilité d'être entendu de manière utile et effective, la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause dont elle devait ou aurait dû avoir connaissance (si la partie adverse avait basé sa décision sur un interrogatoire utile et effectif, quod non en l'espèce, elle aurait en effet pu prendre connaissance du fait que le requérant est une victime de tortures) et qui auraient dû l'amener, d'une part, à procéder à une analyse approfondie et rigoureuse des possibilités d'accès à un logement et à des soins de santé médicaux et psychologiques adaptés aux victimes de tortures, et d'autre part, à demander à l'Italie des garanties individuelles appropriées, quod non en l'espèce. Ce faisant, la partie adverse s'est également abstenue de mener un examen suffisamment rigoureux et approfondi de la situation individuelle du requérant avant l'adoption de la décision attaquée, en violation de l'article 3 de la CEDH.

- La partie adverse s'est abstenue de se livrer à un examen sérieux, rigoureux et approfondi de la situation prévalant en Italie dans le traitement des personnes victimes de torture*

Au vu des rapports internationaux récents, le requérant estime qu'en cas de transfert en Italie, il ne recevra pas de traitement adéquat adapté à ces besoins en tant que victime de torture. Le requérant considère en effet qu'il n'aura pas accès à un logement ou à des soins appropriés au vu de sa vulnérabilité particulière ni à aucun support émotionnel dont il a pourtant fortement besoin en tant que victime de torture.

Il appartenait à la partie adverse de procéder à un examen sérieux de la situation en Italie et de la possibilité effective pour le requérant d'être suivi adéquatement, vu sa vulnérabilité particulière en tant que victime de tortures, mais également vu les séquelles psychologiques et traumatismes que ces expériences ont laissé chez le requérant, afin de s'assurer que le requérant sera pris en charge de manière adaptée avant d'adopter une quelconque décision de transfert vers l'Italie, ou à tout le moins de demander des garanties individuelles à l'Italie, conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme .

Il ressort de la décision attaquée, qu'à aucun moment il n'est fait référence à cet élément particulier, ce qui démontre que la partie adverse s'est tout simplement abstenue de procéder à un quelconque examen de la question. Le fait même que les autorités italiennes n'ont pas répondu à la demande de reprise en charge et qu'il s'agit d'un accord tacite démontre qu'aucune garantie individuelle n'a été sollicitée à l'Italie, sous réserve d'indication contraire dans le dossier administratif.

Pourtant, il ressort de rapports internationaux récents, que, depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini en octobre 2018, tous les demandeurs de protection internationale, en ce compris les personnes vulnérables, telles le requérant, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne

peuvent plus être hébergées que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS) alors que, d'une part, ces centres ne disposent toujours pas d'infrastructures adéquates en matière de soins médicaux et d'assistance psychologique, et que, d'autre part, les conditions d'accueil de ces centres ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales, de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et dégradantes. Suite à l'entrée en vigueur de ce décret, dont l'un des objectifs est la diminution drastique des frais du système italien d'accueil, il ressort clairement qu'il n'y aura guère de moyens disponibles pour l'encadrement des personnes vulnérables. De ces rapports, il ressort également que les personnes transférées en Italie sur base du Règlement Dublin ne trouvent souvent pas ou trop peu de soutien. Elles sont en effet fréquemment hébergées dans de grands centres collectifs qui sont inadaptés aux personnes vulnérables et qui ne tiennent aucunement compte de leurs besoins particuliers.

Il ressort également clairement de rapports indépendants, que les traitements psychologiques des demandeurs de protection internationale souffrant de problèmes mentaux présentent de graves déficits en Italie, ceux-ci étant soit inexistants, soit tout à fait inappropriés. Voici quelques extraits de rapports décrivant la situation à titre exemplatif.

Un rapport de 2016 du Swiss Refugee Council indique ce qui suit :

« 8.2 Treating people with mental health problems

MSF has observed an increase in the number of asylum seekers and migrants with mental health problems.

There are serious deficits in the provision of psychological and psychiatric treatment in terms of examinations, support and care. Only very few places offer out-patient care. However, a visit to the doctor is often not enough to guarantee effective treatment in the case of mental health problems. In-patient care is rarely possible at all, as there are too few places on the one hand and usually nobody to translate on the other.

To identify and classify a trauma, mental illness or another cause of mental suffering, it must be possible to communicate with the patient. Knowledge of the language – and possibly intercultural translation – is essential for treating mental illness effectively.

Many accommodation facilities for asylum seekers do not offer any psychological or psychiatric support. CAS centres in particular do not cater for the treatment of mental health problems and are therefore unsuitable for people who require psychological or psychiatric support. Although CAS accounts for the largest number of places in the accommodation system, it is only intended for short stays as a kind of "safety net" whenever there are bottlenecks in the regular reception system. Owing to the temporary nature of CAS centres and the fact that providers are often not specialists in the area of asylum (e.g. hotel operators), it seems questionable whether they fulfil the basic conditions for professional treatment. In cases where CAS centres offer psychological support, it is often improvised and patchy. This is exacerbated by the lack of communication between the CAS centres and the health services and the practically non-existent relationship between ASL and the prefectures. These barely functioning interfaces make it more difficult to allocate patients to adequate accommodation and to access psychological or psychiatric care. (...)

8.3 Relationship between housing situation and health

Of the 22,500 places in the SPRAR system, just 180 are reserved for people with mental disorders or disabilities, and only 100 for people requiring specialised and long-term health care. It can take months to find a suitable place.

A person's housing situation has a major impact on their health and the success of medical treatment. Health, social and legal problems are interrelated. It is therefore important to clarify the housing situation first. People requiring treatment must be given a place in a house or accommodation centre; otherwise it is impossible to guarantee meaningful and targeted treatment. This confirms the statement made by SaMiFo during the last fact-finding visit of OSAR: Life on the street is detrimental to a person's health. It is impossible to provide suitable treatment for mental illness under these circumstances. The example was given of a traumatised person suffering from a sleep disorder: If they have to sleep on the streets, the doctor cannot prescribe strong sleeping pills that would otherwise impair their reflexes, because they must be capable of reacting in situations of danger. In other words, treatment must be adapted to the person's living situation. In such cases, it is often only possible to relieve the symptoms, but proper, healing treatment cannot be guaranteed. People who spend their whole day hunting down the next meal and the next place to sleep have no time to address their mental health.

Furthermore, this situation can lead to so-called post-migratory living difficulties. This means that people become retraumatised after their treatment is completed. Retraumatization can have many different causes. As ending treatment also coincides with having to leave accommodation, the risk is even higher.

According to Cittadini del Mondo, mental health problems are often aggravated in squats like Selam Palace. (...)

There are only a few suitable accommodation places for people with mental health problems. (...) People with mental health problems are sometimes excluded from state-run reception centres if they are considered unfit for communal living. People with mental disorders can even be excluded from squats if they are seen as an undue burden (see chapter 5.3.4). On account of the limited number of specialised accommodation places and the large number of people with mental health problems, it must be assumed that many of them end up on the street, as they may not be tolerated in normal centres or squats.

8.4 Conclusion

Access to emergency treatment is possible, however, access to other health care services is made more difficult by administrative hurdles, language problems and insufficient information. Health care must be considered in conjunction with the housing situation. There are far too few suitable accommodation places for people with health problems, and too few adequate treatment options and reception places for the mentally ill in particular. Many people who rely on medical support therefore live on the street or spend the night in emergency accommodation. Suitable treatment and healing is impossible under these circumstances. (nous soulignons) » .

Un rapport du 15 juillet 2016 de Médecins Sans Frontières “Neglected trauma: asylum seekers in Italy: an analysis of mental health distress and access to healthcare” note également ce qui suit:

« The above results highlight the need to reform the approach to the issue of mental health treatment in the context of migration in Italy. The widespread absence of professionals with expertise in the context of migration is undermined by the frequent lack of cultural mediation figures, even in the public referral facilities, with harmful consequences for the early and essential identification of cases of mental distress among the hosted migrant population. (...) (nous soulignons) ».

Il ressort de ce qui précède que les conditions d'accueil en Italie sont tout à fait inappropriées pour les personnes vulnérables telles le requérant. En cas de transfert en Italie, celui-ci sera envoyé dans un centre collectif tel les CAS ou les CARA alors que les conditions d'accueil dans ces centres sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes au point de pouvoir, selon ces rapports, être qualifiées d'inhumaines et dégradantes . Vu les récentes restrictions budgétaires dans le système d'accueil Italie, il ressort en outre qu'il n'a pas les moyens nécessaires pour l'encadrement des personnes vulnérables .

Finalement, dans un cas similaire, le Comité contre la torture a ainsi considéré que les Etats sont tenus d'examiner de manière individuelle chaque cas qui se présente devant eux sans conclure automatiquement à l'absence de vulnérabilité particulière des demandeurs d'asile. Dans cette décision du 3 septembre 2018, le Comité contre la torture a tenu dument compte de nombreux rapports décrivant les conditions d'accueil largement déficientes en Italie, telles que la capacité insuffisante d'accueil, les conditions de vie difficiles dans les centres, l'accès très limité à des traitements médicaux et psychiatriques ainsi que l'absence de procédure pour identifier les victimes de tortures . Dans cette décision, le Comité contre la torture a estimé que l'Etat partie aurait du procéder à un examen individualisé du risque auquel la personne concernée serait confrontée en cas de transfert en Italie au vu de sa vulnérabilité particulière en tant que demandeur de protection internationale et en tant que victime de torture . Le Comité a ainsi considéré que l'Etat partie n'avait pas examiné si des services de réhabilitation appropriés pour les victimes de torture étaient disponibles en Italie. Vu l'absence d'examen suffisamment individualisé par l'Etat partie relatif aux conséquences d'un transfert de la personne concernée en Italie, le Comité contre la torture a estimé que ledit transfert priverait le requérant de son droit à la réhabilitation en tant que victime de torture, et que cette situation équivaldrait, pour la personne concernée, à un mauvais traitement . Dans le cas d'espèce, le Comité a même conclu que ce mauvais traitement pouvait, vu le risque de tentative de suicide, atteindre un niveau équivalent à celui de la torture .

Le requérant estime que cette jurisprudence est applicable mutatis mutandis à son cas.

- La partie adverse s'est abstenue de se livrer à un examen sérieux, rigoureux et approfondi de la situation prévalant en Italie dans les conditions d'accueil des demandeurs de protection internationale et dans le traitement de leur procédure d'asile

Finalement, selon la partie adverse, le requérant pourrait être transféré en Italie, ce pays n'étant, selon lui, pas confronté à un problème structurel d'accueil. La partie adverse tente de donner une motivation

individuelle, et ne fait aucunement mention d'une éventuelle demande à l'Italie de garanties individuelles. En effet, le fait que le transfert ait été tacitement accepté par l'Italie ne peut qu'indiquer l'absence de garanties individuelles.

La partie adverse s'est incontestablement abstenue de se livrer à un examen sérieux, rigoureux et approfondi du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de transfert du requérant vers l'Italie et sans tenir compte des circonstances pertinentes de la cause dont elle a (ou aurait dû avoir) pourtant connaissance.

Les conditions d'accueil sont largement décrites dans de nombreux autres rapports internationaux dont voici quelques extraits :

Ainsi, selon le rapport de 2016 du Swiss Refugee Council :

"Regarding access to asylum procedures the situation in Italy cannot be compared to the situation in Greece. However, based on numerous reports and court judgments particularly from German courts there are still grounds for believing that there are systemic deficiencies in the reception conditions of asylum seekers and beneficiaries of international protection in Italy. Many European courts base their judgments on the assumption that at least in practice the Italian asylum system displays systemic deficiencies concerning accommodation, which would lead to a violation of Art. 3 ECHR and Art. 4 CFR. Numbers further courts have stopped Dublin returns to Italy in individual cases , or require, in addition to the circular of the Ministry of the Interior, individual guarantees according to the Tarakhel judgment . (...) Given the high number of reports and information available, it is hardly legally tenable that Member States merely assume that Italy complies with all of its legal obligations or that applicable rights can be enforced in Italy. In the light of all available information and in accordance with the standards set out by the ECtHR and the CJEU, Member States are under a duty of enquiry in relation to what will happen to the person concerned upon removal to Italy on a case-by-case basis. As held by the ECtHR and the CJEU the burden of proving that no rights will be breached lies with the authorities who want to return someone to Italy. (...)

There are deficiencies in relation to the housing of applicants and beneficiaries of protection in Italy, which are based on systematic breaches of the rights of applicants under the RCD and the QD. Italy is thus in violation of its obligations under the EU asylum acquis in general. Italy is also in violation of its obligations in relation to access to information regarding health care and in relation to the consideration of the special needs of particularly vulnerable people. (nous soulignons)"

Selon un rapport de 2016 du Swiss Refugee Council :

"Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked. (...)

Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless. The homeless can be seen at various places at night. They often sleep in full view on street corners, at Termini railway station, on pavements, in parks or on temporarily abandoned construction sites. (...)

People who cannot find a place in an accommodation centre or are not allocated one are also excluded from state-provided meals. (...)

The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. (...) (nous soulignons)"

Selon François Crépeau, Rapporteur spécial des Nations Unies sur les droits de l'homme des migrants :

"CARAs do not all offer the same reception services. The quality of assistance varies between facilities, and sometimes fails to meet adequate standards. Areas of concern include the provision of legal and psychosocial assistance; inadequate identification, referral and care provided to vulnerable individuals owing to low levels of coordination among stakeholders; lack of capacity for necessary logistical follow-up; and unsystematic monitoring of reception conditions by the relevant authorities, resulting in complaints not being unaddressed.

CARAs are reportedly often overcrowded; accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to those of the SPRAR centres or other reception facilities of a smaller size, and can be highly variable among CARAs themselves. Depending on the CARA, and to differing extents, overcrowding can exacerbate problems relating to insufficient food; a lack of sufficient sanitation facilities; limited space available for assistance, legal advice and socialization; the physical inadequacy of the facilities; the remoteness of the centres and their isolation from the community; and difficulties in gaining access to appropriate information. (nous soulignons)"

Plus récemment encore, un rapport du Danish Refugee Council, du 9 février 2017, « *Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy* » prévoit ce qui suit:

“It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland nor the underlying general assumption of N.A. v. Denmark as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy. Consequently, it cannot be guaranteed that families and persons with specific reception needs who are being transferred to Italy under the Dublin III Regulation are being received adequately and in respect of their basic human rights. Therefore, these persons are at risk of violation of their rights according to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter.(nous soulignons)”

Un rapport de février 2018 de Médecins Sans Frontières, « *Informal Settlements: social marginality, obstacles to access to healthcare and basic needs for migrants, asylum seekers and refugees* » indique également:

“The chronic shortage of places in the reception centres, is due not only to the increasing numbers of asylum applications, but also to the low levels of turnover in the centres due to the time required for assessing the applications. (...)

Around 10,000 migrants and refugees are living in inhumane conditions in Italy because of inadequate reception policies. (nous soulignons) ”

Le rapport-AIDA concernant l'Italie indique également ce qui suit:

“According to Eurostat, Italy received 4,061 incoming transfers in 2016. Although data for 2017 are not available, organisations providing legal assistance in Rome report an increase in Dublin returnees.¹⁷⁹ Only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned.

In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (“verbale di invito”) indicating the competent Questura where he or she has to go.

The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan and invited to appear before the Questura of Catania in Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. (...)

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination.¹⁸² Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into.

☐ *Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;*

☐ *Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:*

- The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

- The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

- The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;

- The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in Tarakhel v. Switzerland, ¹⁸³ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is “incumbent on the Swiss authorities to obtain

assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.”¹⁸⁴ As mentioned in Dublin: Procedure, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States’ Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children.

On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy. ¹⁸⁵ The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that “families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights.” ¹⁸⁶ The findings of these monitoring activities remain valid for 2017, with access to accommodation remaining a ‘lottery’ for Dublin returnees. In its latest report of February 2018, MSF documents an increase in Dublin returnees among homeless persons in Rome who have no immediate and automatic access to the reception system.”

En outre, l'entrée en vigueur du décret Salvini apporte également des modifications importantes dont l'objectif assumé est de réduire les possibilités d'obtenir une protection en Italie et d'augmenter les expulsions. Concernant le système d'hébergement, l'exception devient la règle. En effet, le système SPRAR, jusqu'à présent destiné aux personnes demandant l'asile et à celles bénéficiant d'une protection internationale, était géré par des administrations locales de manière décentralisée et permettait d'assurer des standards élevés d'accompagnement et d'insertion sociale des personnes. Sous-financé, il n'offrait néanmoins des places que pour 35 000 personnes. Le décret Salvini réserve désormais ce système d'accueil aux seuls bénéficiaires de protection internationale et aux mineurs non accompagnés. Les personnes ayant demandé l'asile seront maintenant hébergées uniquement dans les centres d'accueil extraordinaires, avec un accompagnement social réduit.

Un rapport de décembre 2018 indique en effet ce qui suit:

“the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council document how some are denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or must wait a long time before they are accommodated, which significantly hinders their effective access to the Italian asylum procedure.

The experiences of the participating asylum seekers show that after accessing reception conditions, which are often far from adequate to meet their special reception needs, vulnerable Dublin returnees risk losing the right to accommodation without due consideration of their vulnerable situation.

Following the cases documented through the monitoring project, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council find that it is clear, that there is a real risk of vulnerable Dublin returnees not being provided with adequate reception conditions upon arrival in Italy, exposing them to a risk of ill-treatment contrary to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter of fundamental rights.

The risk that the fundamental rights of Dublin returnees will be violated upon return to Italy has only increased following the changes to the Italian reception system introduced by the Salvini Decree, which entered into force on 5 October 2018 and which significantly affect the Italian reception system for the worse.

Finally, the experiences of the monitored vulnerable Dublin returnees emphasize that Member States must abide by their obligations under the Dublin III Regulation to ensure that the special needs of Dublin returnees are adequately addressed following a Dublin transfer to the responsible Member State. As illustrated by the case studies in this report, those responsible for addressing the special needs of vulnerable Dublin returnees often seem to be unaware of these, in spite of the transferring Member States’ obligations under Articles 31 and 32 of the Dublin III Regulation to transmit information on any special needs of the person to be transferred.

(...)

Since Decree No. 113/2018 on Security and Migration (also called the ‘Salvini Decree’) entered into force on 5 October 2018⁵¹ asylum seekers, except for unaccompanied minors, no longer have access to SPRAR centres.⁵² As a result, the name SPRAR was changed to System of Protection for Holders of International Protection and Unaccompanied Minors.⁵³

Asylum seekers are now to be accommodated in the collective centres (CARA, CDA or CAS) until a final decision on their asylum application has been made. Except for unaccompanied minors, only those granted international protection ⁵⁴ (and their family members) can be accommodated in SPRAR centres.⁵⁵ In its press release, the UNHCR voiced concerns about the negative impact of the measures introduced by the Decree on the Italian reception and asylum system.⁵⁶

On 25 October 2018 the Italian Ministry of Interior confirmed the practical consequences of the Salvini Decree in a letter addressed to all SPRAR centres.⁵⁷ The letter specifies that asylum seekers already offered accommodation in a SPRAR centre before 5 October 2018 remain entitled to accommodation in

a SPRAR centre, but henceforth no asylum seekers, except for unaccompanied minors, are allowed to enter and stay in a SPRAR centre. The letter from the Ministry of Interior explicitly mentions that also vulnerable asylum seekers are henceforth excluded from SPRAR centres.

Access to the Italian health care system, except for emergency treatment, is conditional on a person first obtaining a residence card in order to be issued a European Health Insurance Card, which will be valid for the same period as the residence card.⁵⁸ Asylum seekers are only entitled to emergency treatment until their asylum application has been officially registered by the Questura.⁵⁹ As the Salvini Decree determines that asylum seekers will no longer be issued with a residence card,⁶⁰ asylum seekers will henceforth only have access to the health care services provided at their accommodation centre. The First-Line collective centres, where all newly registered asylum seeker will be accommodated, offer only limited access to emergency health care,⁶¹ whereby the Salvini Decree further restricts asylum seekers' access to specialized health care.

Other changes introduced by the Salvini Decree include the abolition of the 'humanitarian residence permit', the form of protection that was previously the most used in Italy.⁶² To replace the humanitarian residence permit, the Salvini Decree introduced new residence permits for 'exceptional cases'."

Le requérant souhaite mettre en évidence la note de bas de page numéro 56 de ce rapport qui indique que non seulement l'UNHCR a fait part de ses inquiétudes quant à l'impact négatif du décret sur les droits humains des migrants et demandeurs d'asile mais également le Commissaire des droits de l'homme: "UNHCR, 5 November 2018, UNHCR richiama l'attenzione sull'impatto di alcuni provvedimenti sulla protezione internazionale oggi in discussione al Senato. Also the Commissioner for Human Rights at the Council of Europe has voiced her concerns about the Decree's negative impact on the human rights of migrants and asylum seekers, see ANSA, 15 November 2018, Govt's security decree step back – CoE."

Finalement, un rapport de l'organisation suisse d'aide aux réfugiés, daté du 8 mai 2019, note ce qui suit :

« Alors que les centres du SPRAR, qui offrent un hébergement relativement bon au sein du système d'accueil italien, hébergeaient des familles selon les assurances formulées par l'Italie (en vertu de l'arrêt Tarakhel) et d'autres personnes pendant la procédure d'asile, ils ne sont, depuis le 5 octobre 2018, plus ouverts qu'aux personnes mineures ou au bénéfice d'un statut de protection.

Seules les personnes requérantes d'asile et les titulaires d'un statut humanitaire ayant obtenu une place dans un centre du SPRAR avant le 4 octobre 2018 ont pu y rester.

Depuis le 5 octobre 2018, toutes les personnes de ces catégories ne peuvent être accueillies que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS).

Ces instructions ont été confirmées le 8 janvier 2019 par un courriel de l'unité Dublin italienne à toutes les autres unités Dublin européennes. Ce courriel communique qu'en raison des « efforts du gouvernement italien de réduire fortement les flux de migrations », seules les personnes titulaires d'un statut de protection internationale et les personnes requérantes d'asile mineures non accompagnées seront désormais hébergées dans les centres du SPRAR et que, dès lors, « toutes les personnes requérantes d'asile soumises à la procédure de Dublin seront placées dans les autres centres nommés dans le décret no 142/2015 ». Cela signifie que toutes les personnes requérantes d'asile, y compris les personnes vulnérables, qui sont transférées en Italie en application du Règlement Dublin ne peuvent plus être hébergées que dans les grands centres collectifs (CDA ou CARA) ou dans des centres d'accueil d'urgence (CAS).

Or, les grands centres collectifs et les centres d'accueil d'urgence ne disposent toujours pas d'infrastructures adéquates en matière de soins médicaux et d'assistance psychologique. De plus, leurs conditions d'accueil ne correspondent souvent pas aux exigences juridiques minimales. (...)

Les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes ».

Par ailleurs, le 15 octobre 2018, le Tribunal administratif de Pau a ainsi conclu à l'existence de « défaillances systémiques » dans la procédure d'asile et dans le système d'accueil italien estimant qu'un transfert en Italie exposerait la personne concernée au risque de traitement inhumain (pièce 4).

Ce faisant, le requérant apporte un début de preuve qu'en cas d'expulsion éventuelle vers l'Italie, il sera soumis à un traitement dégradant et inhumain au sens de la CEDH, étant donné qu'il y a eu des changements au niveau des structures d'accueils du pays et qu'aucune garantie ne peut être accordée aux demandeurs de protection internationale et encore moins à ceux qui sont vulnérables.

Les rapports généraux suffisent dans un premier temps pour apporter le début de preuve concernant le risque de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH, dans la mesure où ces

rapports font état de l'existence d'une pratique systématique de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH. »

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II)”*. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen

overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU). 3.3.2.12.

3.3.2.3. Het komt er dus op neer om de algemene situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te nemen alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

3.3.2.4. Voor wat betreft de algemene situatie in Italië, klaagt verzoeker de gebrekkige opvangomstandigheden in Italië aan, alsook dat voor kwetsbare asielzoekers met bijzondere noden veelal geen aangepaste opvang of medische omkadering aanwezig is. Hij verwijst hierbij naar een rapport van de "Swiss Refugee Council" van augustus 2016, naar het AIDA rapport up to date tot 31 december 2017, en naar een rapport van MSF van 8 februari 2018. Verder geeft verzoeker aan dat uit deze rapporten blijkt dat de opvang van asielzoekers heden al onder druk staat. Daarenboven blijkt dat door het Salvini decreet het SPRAR systeem niet langer toegankelijk is voor asielzoekers en dat zij zullen worden opgevangen in de CAS met een verminderde sociale bijstand. Verzoeker verwijst naar een recent rapport van 12 december 2018 van de "Danish Refugee Council". Volgens verzoeker heeft de verwerende partij de situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders onvoldoende onderzocht.

Uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland ten tijde van het welbekende M.S.S.- arrest. Volgens het EHRM is er geen situatie van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. De algemene en structurele opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië is op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden (EHRM 7 juni 2018, nr. 67981/16, H. t. Zwitserland). Wat betreft de algemene situatie in Italië heeft het EHRM het standpunt in dit principearrest, dat reeds dateert van 4 november 2014, dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert, herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

De bestreden beslissing verwijst ook naar het AIDA rapport Italië (up to date tot 31 december 2017), naar het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, naar een UNHCR "Italy weekly snapshot – 30 December 2018" en naar een "Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019" om tot de conclusie te komen dat uit deze rapporten niet zonder meer en automatisch blijkt dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Nergens in deze rapporten en stukken wordt vermeld dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er verder op dat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het UNHCR stelt de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR

oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen.

Waar verzoeker citeert uit rapporten en verslagen van 2014, 2016 en 2017 stelt de Raad vast dat verzoeker zich beroept op verouderde informatie en geen rekening houdt met het laatste AIDA rapport van maart 2018. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de opvangomstandigheden, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen (pagina 48). In dit laatste AIDA rapport van maart 2018 blijkt dat er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, maar niet dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen. Problemen inzake de procedure tot internationale bescherming en toegang tot opvangvoorzieningen worden erkend maar er wordt niet gesteld dat deze problemen van die orde zijn dat er sprake is van systematische tekortkomingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze heeft geconcludeerd dat deze problemen niet van die aard zijn dat ze kunnen doen aannemen dat een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht naar Italië.

Verder blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gevolgen van het Salvini-decreet. In de bestreden beslissing kan meer bepaald worden gelezen:

"Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen.

Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan."

Het blijkt dus dat de verwerende partij wel degelijk afdoende motiveert dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Ze houdt wel degelijk rekening met de gevolgen van het Salvini-decreet en zet aan de hand van "Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019" in de verf dat Dublin-terugkeerders zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd. De verwerende partij benadrukt ook aan de hand van een zeer recente UNHCR informatie van 30 december 2018 dat in 2018, 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 waar er 119.249 personen aankwamen zodat er geen sprake meer is van grote druk op het opvangnetwerk.

Er moet prima facie dan ook worden aangenomen dat door de verwerende partij wel degelijk ook is nagegaan wat de gevolgen kunnen zijn van het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Verzoeker betwist niet dat het grootste gevolg van het Salvini-decreet, wat betreft de opvang voor verzoekers om internationale bescherming, is dat zij geen toegang meer krijgen tot de SPRARcentra, doch enkel tot de eerstelijnsopvangcentra.

Verzoeker kan dit alles niet onderuit halen door te verwijzen naar een rapport van 12 december 2018 van de "Danish Refugee Council ". Dit handelt namelijk over "vulnerable Dublin returnees" en het feit dat niet voldoende tegemoet wordt gekomen aan hun bijzondere noden in de opvangcentra. Verzoeker toont echter niet aan dat hij een "vulnerable Dublin returnee" is (zie infra). Voorts blijken uit het voormeld rapport van 12 december 2018 bezorgdheden over de gevolgen van het Salvini-decreet op de toegang tot de gezondheidszorg in Italië voor asielzoekers, maar de Raad wijst erop dat uit het artikel blijkt dat asielzoekers toegang zullen hebben tot de gezondheidszorg voorzien in de opvangcentra. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat asielzoekers ingevolge het Salvini-decreet verstoken blijven van medische zorgen en enkel beroep zouden kunnen doen op dringende medische hulp. Daarnaast toont verzoeker niet aan op welke wijze het feit dat in Italië ten gevolge van het Salvini-decreet het 'humanitarian residence permit' wordt afgeschaft ten voordele van een nieuw verblijfsmachtiging in uitzonderlijke gevallen, er toe leidt dat er sprake zou zijn van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen.

Wanneer een terugnameverzoek stilzwijgend wordt aanvaard, quod in casu, dan zullen Dublin-terugkeerders meestal aankomen in Rome of Milaan en zal de grenspolitie de Dublin-terugkeerder door middel van een uitnodigingsbrief in kennis stellen van de bevoegde Questura waarheen hij zich moet begeven. Verzoeker benadrukt dat de bevoegde Questura vaak ver gelegen is van de luchthaven en dat asielzoekers maar een paar dagen hebben om daar te verschijnen. Dit kan volgens de auteurs van het AIDA rapport een obstakel vormen op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat in het AIDA rapport enkel concrete voorbeelden worden aangehaald die betrekking hebben op Dublin-overdrachten via Milaan, bijvoorbeeld het geval waar een Dublin-terugkeerder aankwam in Milaan en zich moest aanmelden in Sicilië. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat er een vlucht voorzien is voor verzoeker op 1 juli 2019 met bestemming Rome. Dit wordt niet betwist. Er worden in het AIDA rapport geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen. Verder blijkt uit het OSAR rapport van 2016 dat er in de luchthaven van Rome een NGO actief is die Dublin-terugkeerders begeleidt en ondersteunt (p. 23-25: *"Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously"*).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Italië nog geen opvang heeft genoten. Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport uitdrukkelijk dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, quod in casu, toegang hebben tot deze structuren (pagina 74). Er wordt in het rapport gesteld dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar daaromtrent zijn geen verdere concrete gegevens beschikbaar (*"Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accomodation"*, pagina 74). In het AIDA rapport kan verder worden gelezen dat personen die nog geen verzoek om internationale bescherming in Italië hebben ingediend, quod in casu, een verzoek kunnen indienen onder de gewoonlijke procedure (p. 48).

Uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de omstandigheden in de CAS-centra werden beschreven in rapporten van verschillende organisaties waarbij op tekortkomingen werd gewezen op vlak van hygiëne, veiligheid, opleiding van het personeel of gebrek aan personeel. Er worden concrete waarnemingen van 2016 en 2017 weergegeven van CAS-centra die gewag maken van tekortkomingen die gaan van enerzijds overbevolking, de afwezigheid van toegang tot Italiaanse lessen, de afwezigheid van opgeleid of gekwalificeerd personeel, een zeer geïsoleerde ligging van het centrum waarbij verzoekers geen vervoersbewijzen krijgen voor openbaar vervoer, geen contact met de lokale omgeving tot anderzijds onaangepaste winterkledij, onderbroken beschikbaarheid van warm water en elektriciteit, centra waarin de bewoners verklaarden voor elk medisch probleem hetzelfde medicijn te ontvangen of zelfs het feit dat voorlopige maatregelen op grond van artikel 39 bij het EHRM moesten worden gevorderd voor de situatie van een volwassene met drie kinderen, waarna de kinderen naar een ander centrum werden overgebracht. Tegelijk stelt hetzelfde rapport dat aangezien het functioneren van een CAS-centrum afhankelijk is van akkoorden tussen het management en de prefectura en het professionalisme van de betrokkenen, sommige CAS-centra wel opvangmodaliteiten kunnen bieden die gelijk zijn aan die van de SPRAR-centra. Vervolgens gaat het rapport in op de kwaliteit van de opvang in de SPRAR-centra, die inderdaad prima facie beduidend beter is.

Volgens het AIDA-rapport is er een aanzienlijk gemiddeld niveauverschil van opvang tussen de CAS-centra en de SPRAR-centra, waarbij in bepaalde gevallen prima facie zorgwekkende tekortkomingen worden gesignaleerd in die CAS-centra. De Raad kan echter prima facie niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor een jonge man zonder bijkomende elementen van

kwetsbaarheid (zie infra), volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest creëert. Zoals de verwerende partij motiveert, is niet aangetoond dat uit het Salvini-decreet blijkt dat mensen zonder specifieke behoeften geen opvang krijgen of dat er door het Salvini-decreet sprake is van een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië dat Dublin-terugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omdat deze terugkeerders een beroep moeten doen op deze CAS-centra.

Het is inderdaad zo dat de waarnemingen dateren van 2016 en 2017, terwijl het Salvini-decreet is goedgekeurd door de Italiaanse ministerraad op 24 september 2018. Zoals hoger reeds uiteengezet, neemt de Raad niet aan dat de situatie in de CAS-centra op grond van de aangehaalde rapporten voor de inwerkingtreding van het Salvini-decreet dermate slecht was dat het louter verblijf aldaar voor een verzoeker zonder bijkomende kwetsbaarheid een situatie creëert die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt verder prima facie niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is waar de verwerende partij oordeelde dat het gegeven dat het Salvini-decreet tot gevolg heeft dat verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht nog niet impliceert dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het opvangsysteem onder een te grote globale druk zal komen te staan, hierbij rekening houdende met de sterke daling van bijna 120.000 aankomsten in 2017 tot iets meer dan 23.000 in 2018. De Raad neemt in casu dan ook niet aan dat op grond van de aangevoerde bronnen door de partijen de situatie in de CAS-centra na het intreden van het Salvini-decreet dermate slecht zou zijn geworden dat de aanwezigheid van verzoeker aldaar de graad van hardheid van artikel 3 van het EVRM bereikt, omdat niet mag voorbij gegaan worden aan de aanzienlijke daling van het aantal aankomsten in Italië in 2018. Prima facie ligt er geen afdoende informatie voor om dit te kunnen aannemen, ook al zal de situatie nauwgezette opvolging blijven behoeven.

Wat betreft een rapport van februari 2018 van Artsen zonder Grenzen wordt gedocumenteerd dat er meer "Dublin-terugkeerders" aangetroffen worden binnen de populatie dakloze personen in Rome die geen onmiddellijke en automatische toegang hebben tot het opvangsysteem, merkt de Raad op dat in het rapport niet nader wordt geduïd in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden, noch waarom deze personen geen toegang kregen tot de opvangstructuren.

Noch uit het schrijven van de Commissioner for Human Rights aan de Italiaanse overheden noch uit het schrijven van UNHCR van januari 2019 blijkt dat in Italië ten gevolge van het Salvini-decreet sprake is van systeemfouten in de opvangstructuur en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. Er worden inderdaad aanbevelingen en bezorgdheden geformuleerd, maar op basis hiervan kan niet worden geconcludeerd dat voor personen zonder kwetsbaar profiel er sprake is van dermate systeemfouten in Italië dat er een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM is. Op basis van de informatie die voorligt, is het voor Dublinoverdrachten naar Italië van belang een onderscheid te maken tussen zaken waarin geen specifieke bijkomende kwetsbaarheden voorliggen naast het feit een verzoeker om internationale bescherming te zijn of wanneer dit wel het geval is.

3.3.2.5. Zoals hoger aangegeven, neemt de Raad prima facie omwille van onderstaande redenen niet aan dat de verzoeker persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Vooreerst stelt de Raad dienaangaande vast dat wat betreft de persoonlijke omstandigheden de verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij in Ethiopië herhaaldelijk slachtoffer is geweest van foltering en onmenselijke behandeling in het kader van een gevangenisstraf van twee jaar. Hij werd namelijk verdacht lid te zijn van een politieke oppositiepartij in Ethiopië. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift wel een attest bij van de dokter van het gesloten centrum waarbij verschillende littekens worden vastgesteld. Deze littekens zijn volgens verzoeker het gevolg van foltering. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor vermeld heeft politieke problemen te hebben in Ethiopië. Hij meent dat verwerende partij op hoogte had moeten zijn van de foltering die politieke opposanten ondergaan in Ethiopië en verwijst naar landeninformatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt. De vermelding van "politieke problemen" had verwerende partij ertoe moeten leiden na te gaan of verzoeker het slachtoffer is geweest van foltering of onmenselijke behandeling voor zijn komst naar Europa.

In het verzoekschrift benadrukt de verzoeker dat hij een kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de beslissing stelt. De verwerende partij zou eveneens hebben nagelaten een deugdelijk onderzoek te doen naar de kwetsbaarheid van de verzoeker. Indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gedaan, dan zou zij volgens de verzoeker tot een andere beslissing zijn

gekomen. De verzoeker argumenteert verder dat er in casu geen dienstig onderzoek is gebeurd omdat hij niet afdoende werd gehoord.

Verzoeker erkent dat hij op twee momenten werd gehoord door het bestuur, met name op 22 mei en 27 mei 2019, maar betoogt niettemin dat hij op deze ogenblikken niet daadwerkelijk in de mogelijkheid was om zijn standpunt inzake de overdracht naar Italië naar voor te brengen. Verzoeker meent dat er geen individueel gehoor heeft plaatsgevonden waarbij hij werd gevraagd naar zijn vrees in geval van overdracht naar Italië en hij bijstand had van een officiële tolk. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat enkel in het gesloten centrum hem een vraag over Italië werd gesteld en dit in het bijzijn van een medebewoner als tolk. Indien hij nuttig zou zijn gehoord dan zou hij hebben gemeld te vrezen geen slaapplek te hebben en te moeten slapen op straat met alle veiligheidsproblemen, terecht te komen in extreme armoede en niet de nodige bijstand te krijgen als slachtoffer van foltering.

Het is inderdaad zo dat artikel 5 van de Dublin-III-Verordening, die het hoorrecht heeft geïncorporeerd in het Dublin-onderzoek, een verplichting tot het voeren van een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij oplegt. Voormeld artikel preciseert ook dat dit moet worden gevoerd in een taal die de verzoekende partij verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij die verstaat en waarin zij kan communiceren, en dat de lidstaat zo nodig een tolk moet aanstellen die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoekende partij en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

Blijkens de rechtspraak van het HvJ strekken de in het voormelde artikel 5 genoemde verplichtingen ertoe *“asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij [de Dublin III-Verordening] vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast”* (HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, pt. 53). Het HvJ benadrukt ook telkens dat, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 5.3 van de Dublin III-Verordening, een dergelijk onderhoud of enige andere mogelijkheid voor de verzoekende partij om relevante informatie te verstrekken moeten plaatsvinden voordat het overdrachtsbesluit overeenkomstig artikel 26.1 van de voormelde verordening wordt vastgesteld (HvJ 31 mei 2018, C-647/16, Adil Hassan/Préfet du Pas-de-Calais, pt. 70; HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, pt. 48).

Zowel op 22 mei 2019 als uit andere gehoorverslagen in het administratief dossier blijkt dat de verzoeker wel degelijk een zekere kennis heeft van de Engelse taal om antwoorden te geven. Waar in het gehoorverslag van 16 januari 2019 wordt genoteerd dat verzoeker twee vragen niet begreep, blijkt uit het gehoorverslag van 22 mei 2019 en 25 september 2018 dat hij deze vragen toen wel begreep. Nergens in deze gehoorverslagen wordt aangegeven dat de verzoeker het Engels onvoldoende machtig is om afdoende verklaringen af te leggen.

Verzoeker geeft op zich ook niet aan dat de verklaringen die hij op 22 mei 2019 aflegde, incorrect zouden zijn weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat het niet steeds is vereist dat hij wordt bijgestaan door een officiële tolk. De door de verzoeker gegeven antwoorden tijdens het gehoor van 22 mei 2019, die hij op zich niet betwist, wijzen er prima facie op dat hij in staat was om de haar gestelde vragen te beantwoorden.

De Raad ziet verder prima facie het belang niet in van verzoekers betoog dat hem niet werd gevraagd naar zijn vrees voor overdracht naar Italië. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat verzoeker op 17 juni 2019, voor het nemen van de bestreden beslissing, in het gesloten centrum zelf verklaarde: *“als er een ticket is, zal ik gaan, ik zal tekenen wanneer je me een ticket toont. Er is geen reden waarom ik niet wil gaan, geef me zo snel mogelijk een ticket alstublieft.”*. Deze verklaring wordt in de bestreden beslissing hernomen. Verzoeker handteekende deze verklaring.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker reeds eerder zulke verklaring van vrijwillig vertrek ondertekende, met name op 12 februari 2018 waarin hij aangaf zo snel mogelijk naar Duitsland te willen vertrekken niettegenstaande hij op de hoogte werd gesteld van zijn beroepsmogelijkheden. Ook op 15 oktober 2018 tekende verzoeker wederom een verklaring van vrijwillig vertrek, dit maal naar Italië. Hij verklaarde zelf: *“Ik wil vrijwillig terug naar Italië. Maar indien mogelijk wil ik naar Milaan gaan”*. Verzoeker tekende geen beroep tegen de overdrachtsbeslissing van 1 oktober 2018, hoewel uit het dossier blijkt dat hij bijstand had van een advocaat. Op 30 oktober 2018 werd verzoeker overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via de luchthaven van Rome Fiumicino.

Verzoeker voert aan dat hij deze verklaring van vrijwillig vertrek tekende omdat hij begreep dat hij dan zou worden vrijgelaten, zijn grootste wens gezien zijn psychologische toestand. Uit wat voorafgaat blijkt

echter duidelijk dat verzoeker zeer goed op hoogte is van de gevolgen van het ondertekenen van een verklaring van vrijwillig vertrek. In zoverre verzoeker hiermee afstand tracht te nemen van zijn verklaring van vrijwillig vertrek, kan hij de Raad dan ook geenszins overtuigen.

Het betoog van verzoeker dat indien hij nuttig zou zijn gehoord, hij dan zou hebben gemeld dakloosheid, extreme armoede en een gebrek aan begeleiding als slachtoffer van foltering te vrezen, acht de Raad weinig ernstig. Zoals reeds vermeld, verklaarde verzoeker op 17 juni 2019, voor het nemen van de bestreden beslissing, zelf vrijwillig te willen vertrekken naar Italië. Hij gaf daarbij uitdrukkelijk aan *“There is no reason i don’t want to go”*. Bovendien had verzoeker op 15 oktober 2018 al verklaard vrijwillig te willen terugkeren naar Italië. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat verzoeker *“verder tijdens het verhoor geen gewag [maakte] van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Aangezien verzoeker op 30 oktober 2018 werd overgedragen aan de Italiaanse overheden kan worden aangenomen dat verzoeker eventuele moeilijkheden die hij ginder zou hebben ervaren, zou hebben gemeld, quod non. Alles in acht genomen lijkt het de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit geheel van deze elementen besluit dat verzoeker *“geen vrees heeft om terug te keren naar Italië”*.

Waar verzoeker nog stelt dat hij een slachtoffer van foltering is, opgelopen tijdens twee jaar gevangenisstraf in Ethiopië wegens verdenking van lidmaatschap van een politieke oppositiepartij en dat hij dus een kwetsbaar profiel heeft zodat hij bij overdracht naar Italië een reële risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad aan het volgende.

Het EHRM heeft herhaaldelijk gesteld dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het attest van de dokter van het gesloten centrum toont enkel aan dat verzoeker littekens heeft. De dokter doet echter geen enkele uitspraak over de fysieke oorzaak van deze littekens en bevestigt ook niet dat deze littekens het gevolg zijn van foltering zoals verzoeker beweert. In elk geval, een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Het medisch attest maakt dan ook op zich niet aannemelijk dat verzoeker een slachtoffer is van foltering. Voor wat betreft de bewering dat verzoeker twee jaar gevangenisstraf kreeg omwille van verdenking van lidmaatschap van een politieke oppositiepartij, waarbij twee van zijn broers aangesloten waren, stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs aanlevert om deze beweringen te staven. Het verwijzen naar louter algemene informatie zonder deze in concreto en bewijskrachtig aan zijn persoon te linken, volstaat niet.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat hij een slachtoffer is van foltering en dus een kwetsbaar profiel heeft.

Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien uit wat hierboven werd besproken blijkt dat verzoeker tot tweemaal toe heeft verklaard vrijwillig te willen terugkeren naar Italië, duidelijk heeft gesteld dat er geen reden is waarom hij niet wil gaan en verder tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM werden ervaren of hierop wijzen. Gelet op deze elementen kan verzoeker ook niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij ertoe gehouden was door de loutere vermelding van “politieke problemen” in het gehoor van 22 mei 2019 na te gaan of verzoeker het slachtoffer is geweest van foltering of onmenselijke behandeling voor zijn komst naar Europa. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde “politieke problemen” en daarover terecht heeft gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene verklaarde dat hij niet wil terugkeren naar Ethiopië omdat hij politieke problemen heeft. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Ethiopië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.”*

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn psychologische toestand, geeft verzoeker in zijn verzoekschrift niet aan dat deze toestand op zich maakt dat hij niet kan reizen en evenmin dat hij hiervoor concrete medische zorgen zou behoeven, zodat niet blijkt dat er sprake is van concrete medische redenen die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel of die een overdracht aan Italië in de weg zouden kunnen staan. Er ligt immers nergens een medisch stuk dat verzoekers psychologische toestand bevestigt. Er blijkt ook geenszins uit de stukken zoals deze thans voorliggen dat de verzoeker tijdens zijn verblijf in België in precare omstandigheden hulp heeft gezocht voor de voorgehouden psychologische problemen. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij nood heeft aan psychologische ondersteuning, stelt de Raad prima facie vast dat hij geen elementen aanbrengt die enige nood aan psychologische ondersteuning staven.

Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat hij een profiel van extreme kwetsbaarheid heeft en evenmin dat in casu geen deugdelijk onderzoek naar de eventuele bijkomende kwetsbaarheid is gebeurd.

In een dergelijk geval acht de Raad het niet redelijkerwijs vereist dat bijkomende individuele waarborgen door de verwerende partij aan de Italiaanse instanties worden gevraagd.

Hoewel de verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Het citeren van uittreksels uit rapporten van OSAR, Dokter zonder Grenzen, MSF en Antifoltercomité die betrekking hebben op zorg en steun voor getraumatiseerde slachtoffers van foltering of beperkte toegang tot (geestelijke) gezondheidszorg, is in casu op het eerste zicht dan ook niet dienstig.

De rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Verzoeker maakt tijdens zijn gehoor op 22 mei 2019 overigens enkel melding van een verkoudheid en haalde geen psychologische problemen aan, noch verwees hij enigszins naar mogelijke aanwijzingen van foltering. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 24 mei 2019 door een arts werd onderzocht in het gesloten centrum. Deze oordeelt dat verzoeker geen medische problemen heeft die een schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij kan dan ook op goede gronden als volgt motiveren:

“Betrokkene verklaarde bij zijn arrestatie verkouden te zijn. In het centrum werd hij onderzocht door een arts, die oordeelde dat betrokkene geen medische problemen heeft die een schending van artikel 3 vormen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.” Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of er sprake was van een extreme kwetsbaarheid of specifieke noden in hoofde van verzoeker.

3.3.2.6. Verzoeker maakt wat hem betreft prima facie niet aannemelijk dat er concrete aanwijzingen zouden voorliggen die maken dat hij in Italië geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming, of dat dit verzoek dan niet ten gronde zou worden onderzocht, en die een nader onderzoek vanwege de verwerende partij noodzakelijk maakten. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij bij een overdracht aan Italië niet de mogelijkheid zal hebben om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen en in die hoedanigheid toegang te verkrijgen tot de opvangvoorzieningen.

In de voorliggende omstandigheden blijkt prima facie niet dat verzoeker elementen naar voren brengt die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, of van aard zijn dat deze alsnog aannemelijk kunnen maken dat de verzoeker bij een overdracht aan Italië dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Een extreme kwetsbaarheid of een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het feit dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord maakt dat er inderdaad geen sprake van individuele garanties, noch van een duidelijke indicatie welke Questura voor verzoeker bevoegd is. De Raad heeft hoger evenwel reeds aangegeven waarom prima facie geen extra kwetsbaar profiel van de verzoeker kan worden aangenomen. Voorts wordt uiteengezet waarom de invoering van het Salvini-decreet – waardoor verzoekers om internationale bescherming, andere dan niet begeleide minderjarigen, in gemiddeld slechtere opvangstructuren komen dan in de SPRAR – op zich niet noopt tot het vereisen van individuele garanties en het voor de overdracht reeds kenbaar maken van de bevoegde Questura. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 3, van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Wat betreft dit laatste punt verwijst de Raad naar wat reeds hoger werd uiteengezet.

De Raad kan de verzoeker prima facie niet volgen in zijn conclusie dat hij bij een overdracht aan Italië het voorwerp zal uitmaken van vernederende of onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, omdat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of omdat hij aldaar geen adequate opvang zal kunnen verkrijgen. Hij maakt niet aannemelijk dat hij als Dublin-terugkeerder een bijzonder kwetsbaar profiel heeft of bijgevolg evenmin dat in zijn situatie individuele waarborgen van de Italiaanse autoriteiten dienden te worden gevraagd.

Een onvoldoende onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling blijkt op het eerste zicht niet.

Evenmin wordt prima facie een schending van het hoorrecht, van artikel 5 van de Dublin III-verordening, van de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.3.2.7. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES